

Alliance til Pressen; dér fik han Sandheden at vide: at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og Partiet Venstre skulde ikke kunne vride sig fra det moralske Medansvar for og de uheldige Følger af en saadan tom og gold Tilstand, som Oppositionen vel kunde fremtvinge. Hvor meget de ærede Medlemmer nu end mener at være ovenpaa i Kraft af den Magtstilling, de har i Landstinget, hvor mange Gange de end kan fortælle, at der intet sker og intet vil komme til at ske under denne Regering, saa er der for mig ingen som helst Tvivl om, at det vil bekomme de ærede Partier ilde, mere ilde, end det vil bekomme os. Venstre kan for min Skyld rolig følge den Vej, som deres Formand anviste i Nytaarstalen, og de Konservative kan for min Skyld følge efter, saaledes som de nu har besluttet at gøre i denne landsvigtige Sag. Men der følger en Dom efter den Handlemaade. Det er ikke blot Arbejderne, men det er Titusinder af industridrivende og andre næringsdrivende, som i dette Øjeblik er harmfulde overfor de Partier, der nægter Medvirking til at gennemføre denne Foranstaltning. (Slebsager: Smaa Slag!). De smaa Slag tror jeg ikke, det ærede Medlem skal vente; naar Slaget en Gang bliver slaet, bliver det et alvorligt Dømmedagsslag, det kan det ærede Medlem være sikker paa. Og det vilde ogsaa være urimeligt andet, end at Arbejderne og det Næringsliv, som nu er ude i næsten uovervindelige Vanskeligheder, blev harmfulde over den Reaktion, den Modstand, der vises af dem, der endnu har Magten i Landstinget, af de Rester fra den svundne reaktionære Periode, som endnu klamrer sig til Flertalsmagten dér. Ingen vil om et Aar lige saa lidt som i Dag være i Tvivl om, hvem der er de skyldige overfor Industrien, overfor Landets Arbejdere. Politisk kan det jo for os kun være tiltalende, at de to Partier, der har denne Magtstilling, udnytter Reaktionens sidste Rester saaledes, som de nu synes at ville det. Det er nemlig kun en Grund mere for Befolkningen til snarest muligt at udrydde af det politiske Liv disse Rester. Det ærede Medlem Hr. Kragh har vanskeligt ved at holde sin Latter tilbage, men jeg maa maaske minde ham om, at der før er givet Løfter fra vor Side om, at vi vilde gøre, hvad vi kunde, for at udrydde et og andet, og det er da ogsaa lykkedes os at udrydde den Regering, det ærede Medlem var Medlem af, og at knække noget af den Magt, de to Partier havde i Landstinget, et halvt Aar efter, at Regeringen var gaaet. Skiftedagene kommer, som jeg før har sagt, igen med visse

Mellemrum, og Befolkningen taler med, om det ærede Medlem Hr. Kragh saa ler nok saa højt, hele Landet over.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann talte i Dag nogle bevægede Ord om den Fare, der truede Parlamentarismen. Jeg tror ikke, at den Mand, der i sin Tid talte om, at det vilde være rart, om vi fik en Mussolini her hjemme, skal tale for højt herom, i alt Fald giver jeg ikke meget for hans Beklagelser paa Parlamentarismens Vegne. Jeg tror, det ærede Medlem rolig kan spare sig sine Bekymringer, for Parlamentarismen holder nok. Parlamentarismen holder nok endnu et Stykke Tid her hjemme, takket være den sunde Sans, der er i den øvrige Del af Befolkningen udenfor det konservative Parti. Nej, Faren truer sikkert ikke Parlamentarismen, Faren truer Konservatismen, saaledes som den er forenet her, og saaledes som den er forenet i Landstinget, den truer Konservatismen, fordi Konservatismen som altid, som den altid har gjort, gør alle de beklagelige Ting, der hævner sig paa Partiet selv; en Tid kan det være ubehageligt for større eller mindre Dele af Befolkningen, men politisk hævner det sig altid for dem, der udfører de Handlinger, som det ærede Medlem Hr. Drachmann i Dag har tilraadet. Nu har jeg jo nok forstaaet paa den konservative Presse, at den nærer visse Forventninger om, at ogsaa denne Sag maaske kunde give Stødet til politiske Begivenheder. Jeg ser jo jævnlige i Bladene udtrykt et saadant Haab: Vent nu blot, til Konservatismen kommer til, det bliver nok bedre, naar der dannes en konservativ Regering, det er jo den, der skal redde os ud af Uføret. Hvis der nu var nogle Mennesker her i Landet, der for Alvor troede, at en konservativ Regering kunde noget som helst i Retning af at bringe os ud af Uføret, vilde der unægtelig være noget tiltalende i at overlade de Konservative den nuværende Situation med det Flertal, de altsaa kan præstere ovre i Landstinget (Drachmann: Saa prøv paa det!). Det ærede Medlem skal ikke være saa ivrig (Drachmann: Vi er ikke bange). Nej, jeg hører det. Men jeg kunde alligevel have Lyst til at vide, hvad det saa var for en Politik, de to Partier kunde blive enige om. Det ene Parti hævder, at Toldforanstaltninger er den eneste farbare Vej, det andet Parti hævder: ingen Told, ingen Beskyttelse, overhovedet ingen Foranstaltninger. Tør jeg spørge: Er det om ingen Foranstaltninger, at de to Partier kan blive enige? Det synes at være det eneste, der kan være Tale om, men det er neppe et Regeringsprogram, hvor-